

καὶ πέμπτου συλλογῇ παρομοιωῶν καὶ τὸ τρίτον ἔκθεσις θεραπευτικῶν μέσων κατὰ τοῦ δήγηματος ὁφείας, δοθέντος ὑπὸ τοῦ Βούδα τῷ Ἀνάνδῃ.

Τὸ χειρόγραφον ἀρχεῖται ὡς: — «Τοῖς Παθαγάταις χαίρειν. Προτί-
θεμαι νὰ γράψω ἐπιθεωρητικὴν σύνψιν ἱατρικῆς, καλουμένην Νε-
βανιτάκα, βασιζομένην ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ συστήματος τῶν Μαχρασῆ ὅσον
συνετέθη ὑπ' αὐτῶν ἐν ἀρχαίοις χρόνοις. Ὁ, τίθῃποτε καὶ ἵνα ἡ χρησιμὴ
εἰς τοὺς ἐκ διαφόρων νοσημάτων πάσχοντας ἄνδρας καὶ γυναῖκας ὡς καὶ
ὅ,τι δῇποτε εἶναι χρήσιμον εἰς τοὺς παῖδας ἐκτεθήσεται ἐν τῷ ἔργῳ τού-
τῳ. Τοῦτο θὰ συστήσῃ ἑαυτὸ εἰς τοὺς ἰατροὺς ἐκείνους, οἵτινες τέρπον-
ται ἐν τῇ βραχυλογίᾳ ἕνεκα ὅμως τῆς πολλᾶς πλοῦτος τῶν ἐν αὐτῷ
συνταγῶν εὐπρόσδεκτον ἔσται καὶ ἐκεῖνοι, τὰ πνεύματα τῶν ὁποίων
ἀρέσκονται εἰς πολλὰς λεπτομερείας». Ὁ πρόλογος καταλήγει διὰ τῆς
προειδοποιήσεως ὅτι τὸ βιβλίον δὲν πρέπει νὰ δίδεται εἰς πρόσωπον, ὅπερ
δὲν ἔχει υἱόν, οὔτε εἰς πρόσωπον στερούμενον ἀδελφοῦ, οὔτε νὰ διδάσκων-
ται τὰ ἐν αὐτῷ διδάγματα πρὸς πρόσωπα, μὴ ἔχοντα μαθητάς. Τὸ χει-
ρόγραφον ἀποτελεῖται ἐκ 45 φύλλων, πάντα τῶν ὁποίων ἀντεγράφησαν
ἔτι τὸ πλεῖστον αὐτοῦ μετεφράσθη ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Χέρνλ καὶ ἀμ-
φοτέρω δημοσιευθήσονται κατὰ τμήματα ὑπὸ τῆς Βεγγαλικῆς Ἀσια-
τικῆς Ἑταιρίας. Ὁ διδάκτωρ Χέρνλ ἀνεκάλυψεν ἐν ἱατρικοῖς συγγράμ-
μασι σωζομένους εἰσέτι ἐν Βεγγάλῃ τὰ ἴχνη ἐνίων τῶν ἐν τῷ χειρογράφῳ
συνταγῶν. Αἱ δαπάναι τῆς ἐκδόσεως καὶ δημοσιεύσεως τοῦ χειρογράφου
καταβλήθησονται ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν κυβερνήσεων τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῆς
Βεγγάλῃς ἡ τελευταία αὕτη μάλιστα ἀπῆλλαξε τὸν διδάκτορα Χέρνλ
τῶν ἄλλων αὐτοῦ καθηκόντων κατὰ τὸν χρόνον, ὅστις ἀπαιτεῖται πρὸς
συντελεσιν τοῦ ἔργου, ἐνῷ ἡ κυβερνήσις τῆς Ἰνδικῆς ἀνέλαβε τὴν πλη-
ρωμὴν τῶν δαπανῶν, ὅσαι συνδέονται πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐκδοσιν
συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν φωτογραφικῶν πανομοιότυπων ἐκάστης
σελίδος χειρογράφου. Προσθετόν ὅτι ὁ διδάκτωρ Μπύλερ, ὁ διάσημος
ἀσιανολόγος τῆς Βιέννης, κατέληξεν ἀνεξαρτήτως τῶν σκέψεων τοῦ δι-
δάκτορος Χέρνλ εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος συμπέρασμα ὡς πρὸς
τὴν ἀπομεμακρυσμένην ἀρχαιότητα, εἰς ἣν ἀνάγεται τὸ χειρόγραφον
τούτο.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΕΙΔΗ ΕΥΦΥΙΑΣ.

Ὁ καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου Τυβίγγης κ. Ρυμελὲν ζητεῖ νὰ
ἀνακαλύψῃ τί τὸ ἀποτελοῦν τὴν πρωτοτυπίαν τῆς εὐφυΐας καὶ τὰς δια-
φορὰς τῆς μὲν ἀπὸ τῆς δέ. Ἡ ἀντίληψις εἶναι ὁ πρῶτος ὅρος καὶ ἡ ἀφε-
τηρία πάσης γνώσεως. Ἡ καλὴ κατάστασις τῶν ὀργάνων μεγάλῃν κέ-
κτῃται σπουδαιότητα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ
οὐσιώδης. Τὸ μᾶλλον διαπεραστικὸν ὅμμα δὲν εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέ-
πει καλλίτερον τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ μορφήν. Ἐκτὸς τού-
του, τὴν αἰσθητὴν ἐντύπωσιν δύνανται νὰ συνοδεύσῃ πλεῖστοι ὅσαι
ιδεαί, λίαν διάφοροι πρὸς ἀλλήλας, ἀδύνατον ὅμως ἀποβαίνει νὰ ὑποδεί-
ξῃ τις ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Νεύτωνος, ὅστις ἐκ τῆς ὕψους
μῆλου περόντος κατὰ γῆς ὑψώθη εἰς τὴν ιδεάν τοῦ ὑψίστου φυσικοῦ νό-
μου καὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐργάτου, ὅστις μηχανικῶς καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀτομικῆς
σκέψεως προσβλέπει εἰς τὸ ἀντικείμενον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐργάζεται.

Ἡ ἀντίληψις ἀποτυπῶνται ἐν τῇ μνήμῃ, χάρις δὲ εἰς τὴν ἐναποθή-
κεσιν ταύτην τῶν ἐντυπώσεων ἀναπτύσσεται ἡ φαντασία, ἥτις εἶναι
ὁ ὅρος πρωτοτύπου καὶ δημιουργικῆς σκέψεως. Ἡ ἀληθὴς σκέψις ἐκφρά-
ζεται διὰ διαφόρων τύπων τῆς γλώσσης. Ὁ διανοητικὸς ἡμῶν πλοῦτος
εἶναι σχεδὸν ἀνάλογος πρὸς τὴν ἔκτασιν τοῦ λεξιλογίου ἡμῶν. Κατὰ τὰς
κατὰ προσέγγισιν γενομένας στατιστικὰς, ἁγγλὸς εὐπαιδευτὸς κατέχει θη-
σαυρὸν τριῶν μέχρι τεσσάρων χιλιάδων λέξεων, ἐνῷ ἀπλοὺς χωρικὸς μό-
λις γινώσκει τριακοσίας σχεδὸν λέξεις. Ἐνῷ δὲ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ
εὐρηγται πέντε χιλιάδες ἐξακόσιοι τεσσαράκοντα δύο διάφοροι λέξεις ἐν
τῷ Σαίξπέρῳ ἀπαντῶσι πεντεκαίδεκα χιλιάδες. Μεταξὺ τῶν λέξεων

τούτων δέον νὰ διακρίνωμεν ἐκεῖνας τὰς ὁποίας ἐννοοῦμεν ὅταν ἀναγινώ-
σκωμεν ἢ ἀκούωμεν αὐτὰς ἀπὸ ἐκεῖνων τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦμεν. Ὁ
ἀριθμὸς τῶν τελευταίων τούτων εἶναι πολλῶν μικρότερος τοῦ τῶν ἄλλων.
Ὁ λόγος δὲν ἐκφράζεται πάντοτε διὰ φθόγγων δυνάτων νὰ ἐκδηλωθῇ σα-
γῆλως καὶ ἐνδομύχως. Λυπηρὸν ὅτι μικρὸν ἐμελετήθη οὗτος ὑπὸ τῶν τύ-
πων τούτων. Ὁ κ. Ρυμελὲν παρατηρεῖ ὅτι παρὰ τῇ ἰδίᾳ ἐαυτοῦ ὁ ἑσω-
τερικὸς λόγος σύγκειται ὀλιγώτερον ἐξ ἐνάρθρων λέξεων, ὥς προφέρει χα-
μηλῇ τῇ φωνῇ, ἢ ἐκ σκιῶν λέξεων, ὥσπερ ἀναγινώσκει κατὰ νοῦν ὑπάρ-
χουσιν ὁραταὶ μᾶλλον εἰκόνες ἢ ἀκουσταί. Τέλος μετὰ τὰ τρία ταῦτα
εἶδη σκέψεως ἐπέρχεται τέταρτον, ὅπερ συνίσταται ἐν τῇ ἀμέσῳ ἀντι-
λήψει τῶν σχέσεων τῶν διαφόρων ἀντικειμένων καὶ ὅπερ διαφεύγει τὴν
ἐκφράσιν. Ἡ ὑπαρξὶς τῆς ἐνεργοῦ ταύτης καὶ ἀνεκφράστου σκέψεως εἶ-
ναι προφανής, διότι ἄνευ αὐτῆς, πῶς θὰ ἐφευρίσκετο ἡ γλώσσα; Τίς
δὲν παρέστη πρὸ περιπτώσεων, καθ' ὅς συμβαίνει ὥστε νὰ μὴ δύναται
νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ σκέψιν ἢ νὰ ἐκφράξῃ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ
ἴττον ὅ,τι δὲν ἤθελε ἐκφράσῃ; Ὅποσα αἰσθήματα ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐκ-
φράσωμεν, καίπερ αἰσθανόμενοι καὶ κάλλιστα αὐτὰ κατανοοῦντες!

Τὰ τέσσαρα ταῦτα εἶδη σκέψεως ὑφίστανται παρ' ἐκάστῳ ἀτό-
μῳ· ἀλλὰ καὶ παρ' ἐκάστῳ ἡμῶν ἐν τῶν εἰδῶν τούτων ἐπικρατεῖ
συνεπεῖα ἰδιαίτερων περιπτώσεων. Παρὰ τοῖς μὲν ἡ σκέψις κινεῖται ἐν
μέσῳ λίαν περιορισμένου ἀριθμοῦ ἀντικείμενων καὶ εἰκόνων, τὸ λεξελό-
γιον εἶναι πτωχὸν καὶ ἡ ἀόριστος ἐμφυτοὶ γνώσις εἶναι συχνή. Παρ' ἄλ-
λοις τὸν πνεῦμα αἱ λέξεις ἀφθονοῦσιν, αἱ ἐντυπώσεις καὶ αἱ ἀναμνήσεις
ἐκφράζονται ἀμέσως καὶ ἡ ἀνεκφράστος σκέψις ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν. Ἐκ-
τὸς τῆς ἐνεργείας τῶν περιστάσεων, δέον νὰ σημειώσωμεν καὶ τὰς ἰδια-
ζούσας διαθέσεις ἐκάστου ἀτόμου, ἐφ' ὧν βασίζονται καὶ τὰ ἡμέτερα ἐπαγ-
γέλματα. Αἱ διαθέσεις αὗται δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς αὐστηράν
ταξινότησιν. Τὸ μόνον, ὅπερ δύναται νὰ γείνη εἶναι ἡ εἰς δύο τάξεις διαί-
ρεσις αὐτῶν, ἐξ ὧν τῶν μίαν νὰ περιλαμβάνῃ τὰς εἰς τὴν θεωρίαν
ἰδίᾳ ἀναγομένας καὶ ἡ ἄλλη τὰς εἰς τὴν πρᾶξιν μᾶλλον ἐγγιζούσας. Αἱ
πρῶται δύνανται νὰ ὑποδιαίρεθῶσιν ἀναλόγως τῆς ὠθήσεως, ἣν παρέ-
χουσιν εἰς τὸ ἄτομον ὥστε νὰ κατανοῇ εὐχερέστερον τὰς μηχανικὰς ἐνερ-
γείας καὶ ἀντιδράσεις, ἢ τὰς μαθηματικὰς σχέσεις ἢ τὰς ἀπρηχμένας
ιδέας καὶ τὰς σχέσεις τῆς αἰτιότητος. Καὶ αἱ δευτέραι περιλαμβάνουσι
τοιαύτην ποικιλίαν διαθέσεων, ἀλλ' αὗται εἶναι τόσον πολυπλοκαὶ ὥστε
ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ ἀπαρίθμησις αὐτῶν, τὸ μόνον κοινὸν παρ' αὐταῖς
εἶναι τὸ ἐξῆς ὅτι παρωθοῦσι τὸν τούτων εὐμοιροῦντα νὰ ἀποραστήσῃ ἐπὶ
τῇ βράσει ἀδεακίων ἔστιν ὅτε δεδομένων ἄλλως πῶς ἢ ἐπὶ τῇ βράσει
τῆς λογικῆς.

Τέλος δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν ὅτι αἱ ἐποχαὶ ὡς καὶ τὰ ἄτομα
ἔχουσι τὰς ἰδίας διαθέσεις καὶ τὰ ἀτομικὰ αὐτῶν χαρακτηριστικὰ.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΝ Ω ΖΩΜΕΝ.

ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΥΠΟ ΠΕΠΛΟΝ.

(Διάλογος).

ΣΙΡ ΡΟΓΗΡΟΣ ΤΣΑΤΤΕΡΛΑΗ ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΤΣΑΤΤΕΡΛΑΗ
πατὴρ. υἱός.

(Ἡ ὁκνηρὴ ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ σίρ Ρογήρου. Ὁ σίρ Ρογήρος
πεντηκοντούτης καὶ καλῶς διατηρούμενος ἀνὴρ πίνει οἶνον·
ὁ Ροβέρτος, νέος εἰκοδιτοετής, καπνίζει σιγαρέτον).

Σίρ Ρογήρος: Ἀληθῶς οἱ τῶν κομητειῶν χοροὶ εἶναι ἐν γένει
ἀνόητα πράγματα, ἀλλὰ πραγματικῶς ἐν τῷ γλεῖνῳ μεγάλως ηὐχα-
ριστήθη.

Ροβέρτος: Δὲν ἴτο λαμπρός;

Σίρ Ρογήρος: Ὑπῆρχον ἐκεῖ μερικοὶ λίαν διασκεδαστικοὶ ἀν-
θρωποι. Ἡ κυρία Δάχλων εἶναι πάντοτε καλὴ συντροφιά.

Ροβέρτος: Καὶ ἡ Λαίδη Φλόρα, πάτερ! Τί ἐσκέπτεσθε περὶ αὐτῆς; Δὲν εἶναι θαυμασίως ὡραία;

Σὶρ Ρογῆρος: Ἡ μήτηρ αὐτῆς μοὶ τὴν ἐπαρουσίασε καὶ εὐνοή-
κωτάτη μοὶ ἐγένετο ἐντύπωσις ἐκ τοῦ παρκατήματος καὶ τῆς εὐφύας αὐτῆς. Ἐχορεύσαμεν ὁμοῦ καὶ —

Ροβέρτος: Ἦτο ἐξαίρετος! Δὲν θέλετε αὐτὸ νὰ εἴπητε;

Σὶρ Ρογῆρος: Συγνώμην, Ροβέρτε:

Ροβέρτος: Εὐχάριστον τὸ ὅτι ἐδεκνύεσθε εἰς τοὺς νέους πῶς νὰ χορεύωσι, πάτερ.

Σὶρ Ρογῆρος: (προβλέπων εἰς τὸ πῦρ καὶ στρέφων τὸ ποτήριον αὐτοῦ ἀνὰ μέσον τῶν δακτύλων): Ἀκριβῶς ὅπως ἦτο ἡ μήτηρ σου πρὸ πέντε καὶ εἴκοσι ἐτῶν.

Ροβέρτος: Ἠξεύρω. Ὡς ἡ μικρογραφία ἐκείνη;

Σὶρ Ρογῆρος: Καὶ σὺ τὴν εἶδες;

Ροβέρτος: Μάλιστα. Διηυθύνθη πρὸς αὐτὴν ὡς σφαῖρα.

Σὶρ Ρογῆρος: Ἐχορεύσας μετ' αὐτῆς;

Ροβέρτος: Ἀπάνω κάτω.

Σὶρ Ρογῆρος: Χαίρω πολὺ ἐπὶ τῷ ὅτι σοὶ ἤρεσε, παιδί μου. Ἡ μήτηρ αὐτῆς καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἀρχαῖοι φίλοι.

Ροβέρτος: Οὐδέποτε ἀπήντησα ἐπὶ ζωῆς μου τόσον παιδρὸν κοράσιον. Εὐτύχημα πράγματι τὸ ὅτι καὶ εἰς ὑμᾶς ἤρρεσεν.

Σὶρ Ρογῆρος: Διατί;

Ροβέρτος (δοκιμαστικῶς): Ὡς! διότι θὰ ἡδυνάμεθα νὰ βλέπω-
μεν αὐτὰς περισσότερον, ἐννοεῖτε.

Σὶρ Ρογῆρος: Προσεκαλεσα αὐτὰς εἰς δεῖπνον διὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. Θὰ ἔλθωσι μερικὰ πρόσωπα — ὁ πρύτανης καὶ λοιποί. Ἄλ-
λ' ἐλθισμόνησα. θὰ προσεκαλῶν καὶ τὸν Τόμ Μάστερς.

Ροβέρτος: Εἶναι κτήνος.

Σὶρ Ρογῆρος: Αὐτὸς δὲν ἔχει πράγματι τὴν αὐτὴν καὶ ἡμεῖς θέοι, ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ φερώμεθα εὐγενῶς πρὸς αὐτόν.

Ροβέρτος: Χμ.

Σὶρ Ρογῆρος: Ὅσον μεγαλύνετε, Ροβέρτε, —

Ροβέρτος: Μάλιστα, πάτερ. Σὺ ἤρεταν ὅμως τὸ εἶδος τοῦ κτε-
νίσματος αὐτῆς;

Σὶρ Ρογῆρος: Χαριέστατον καὶ ἀρμόζον αὐτῇ, κατ' ἐμὲ (πλη-
ροῦ ἐκ νέου τὸ ποτήριον. Ὁ Ροβέρτος ἀνάπτει ἄλλο σιγαρέττον. Ἐπέρχεται βραχεία σιωπή).

Σὶρ Ρογῆρος: (Ροβέρτε!)

Ροβέρτος: (ταυτοχρόνως): (Πάτερ!

Σὶρ Ρογῆρος: Λοιπόν, τί ἤθελες νὰ εἴπης;

Ροβέρτος: Τίποτε. Τί δὲ ὑμεῖς θὰ ἐλέγετε;

Σὶρ Ρογῆρος: Κανὲν ποτήριον οἶνου; Ἡ δὲν θέλεις; Τότε κροῦσον τὸν κώδωνα νὰ μᾶς φέρωσι καφφέ. Ὅταν ἔξῃ ἡ μήτηρ σου θ' ἀ-
νεβαίνουμεν τώρα ἐπάνω. Κακὸν πρᾶγμα νὰ μὴ ὑπάρχῃ γυνὴ ἐν τῷ οἴκῳ.

Ροβέρτος: Δὲν εἶναι νωθερόν;

Σὶρ Ρογῆρος: Ἡ γυνὴ ἐν τῷ οἴκῳ ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπιρροὴν ὑπὸ τὴν ἔσπιν τῆς εὐπρεπείας.

Ροβέρτος: Φροντίζει περὶ πάντων μέχρι καὶ τοῦ περιλαιμίου·
δὲν εἶναι ἔτσι;

Σὶρ Ρογῆρος: Φρονῶ ὅτι τὴν παρουσίαν τοιοῦτου προσώπου αἰσθάνεται τις κυρίως ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν μεσαιὴν ἡλικίαν.

Ροβέρτος (μειδιῶν): Ἀρχετὰ δυσάρεστος εἶναι ἡ ἀπουσία τῆς γυναικὸς πρὸ τῆς ἡλικίας ἐκείνης.

Σὶρ Ρογῆρος: Ὡς, ἔχεις ἀφθονον κειρὸν καὶ ἂν ἀκομὴ ἀρχίσῃς νὰ σκέπτησαι περὶ τούτου μετὰ πενταετίαν.

Ροβέρτος: Ἀλλά, πάτερ, δι' ὑμᾶς ἔχει καλῶς τὸ πρᾶγμα. Ἐσεῖς ἐκάματε τὴν σειράν σας, ἀλλ' —

Σὶρ Ρογῆρος: Πράγματι, Ροβέρτε, ἀκόμῃ δὲν ἔφθασα εἰς τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας.

Ροβέρτος: Βεβαίως ὄχι, ἀλλὰ —
(Διεκόπη ὑπὸ τοῦ ὑπνέτου προσάγοντος καφφέ. Ἐπέρχεται σιωπή).

Ροβέρτος: (Πάτερ!

Σὶρ Ρογῆρος: (ταυτοχρόνως): (Ροβέρτε!

Ροβέρτος: Συγνώμην: τί θέλετε, πάτερ;

Σὶρ Ρογῆρος (καθαρίζων τὸν λάρυγγα αὐτοῦ): Σκέπτομαι πό-
σον θὰ μετέτρεπε τὸν ζαφερόν, ἀρχαῖον τοῦτον οἶκον, ἡ ἐν αὐτῷ ἐμφάνις ζωηροῦ καὶ φαιδρῶ κορασίου. Πόσῃ ζωηρότητα θὰ ἐνέπνεεν ἡμῖν! Ὁ-
ποία ἡλικία ἀκτὺς θ' ἀπέβαινεν!

Ροβέρτος (ἀνυπομόνως): Ἀκριβῶς ὅτι ἐσκέπτομην καὶ ἐγὼ! Πόσον παραδόξον!

Σὶρ Ρογῆρος: Κοράσιον ὡς ἐκεῖνα· τὰ ὅποια εἶδομεν τὴν ἐσπέ-
ραν τῆς γῆς.

Ροβέρτος: Ἠξεύρω, ὡς — ὡς ἡ Λαίδη Φλόρα π. χ.

Σὶρ Ρογῆρος: Ναί, ὡς ἡ Λαίδη Φλόρα π. χ. Ὡς μᾶς μετε-
μόρφου. Θὰ σὲ εὐηργέτει, Ροβέρτε, δι' ὅλον τὸν εὐεργετημάτων τοῦ κόσμου.

Ροβέρτος: Νομίζετε ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἡνώχλει — δηλαδὴ δὲν θ' ἀ-
νεμίγνυτο εἰς τὰς ὑμετέρας ἔξεις.

Σὶρ Ρογῆρος: Τὰς ἔξεις μου;

Ροβέρτος: (ἀπολογητικῶς): Δηλαδὴ — Βεβαίως, ὁ ἄνθρωπος βιδῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποκτᾷ ἔξεις τινὰς καὶ δὲν ἐπιθυμᾷ —

Σὶρ Ρογῆρος: Ἀ, δὲν εἶμαι διόλου τόσον γέρον, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ ἀρῶμαι κέρδος ἅμα καὶ ὄφελος ἐκ τοιαυτῆς συντροφίας.

Ροβέρτος (ἐν βίᾳ): Δὲν νομίζω ὅτι εἰσθε, πάτερ. Ὡς, συντάσ-
σομαι μὲ τὴν γνώμην σας. Θὰ ἦτο ἐξαίρετον.

Σὶρ Ρογῆρος: Ὑπερχαίρω, Ροβέρτε, ἐπὶ τῷ ὅτι ἀσπάζεσθαι τὴν ιδεάν μου ὑπὸ τοιοῦτο πνεῦμα. Ἐγὼ ἐφοβούμην μήπως τύχῃ ἀντι-
στάσεώς τινος ἐκ μέρους σου.

Ροβέρτος (γελῶν): Δὲν με γνωρίζετε. Ἀντιστάσεως! ὄχι πολλῆς!

Σὶρ Ρογῆρος: Νέοι τινὲς ἡδύναντο νὰ διατίθενται οὕτω καὶ ἐσκέφθην ὅτι πρὶν ἢ πράξω τι ὀφείλομαι νὰ ἐξακριβώσω τὰς βεβίαιάς σου.

Ροβέρτος (μειδιῶν): Μάλιστα, νομίζω ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη μου.

Σὶρ Ρογῆρος: Ἀναμφιβόλως, ἀναμφιβόλως. Ἀλλ' ἐπειδὴ σὲ βλέπω ἐνθέρμως ὑποστηρίζοντά με, θὰ γράψω πάραυτα εἰς τὴν Λαίδη Δάζλτων.

Ροβέρτος: Ἀλλὰ κατ' ἐμὲ, πάτερ, δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἀνακαλύψωμεν πρῶτον τί αὕτη σκεπτεται;

Σὶρ Ρογῆρος: Ποία; ἡ Λαίδη Φλόρα;

Ροβέρτος: Μάλιστα.

Σὶρ Ρογῆρος: Ὡς, νομίζω ὅτι ἀρκεῖ νὰ πλησιάσω πρῶτον τὴν μητέρα της.

Ροβέρτος: Ἐγὼ θὰ προὔτιμων νὰ συγχροτήσω τὴν πρώτην μά-
χην μου μετ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν τὴν Λαίδη Φλόραν.

Σὶρ Ρογῆρος (μετὰ τινος δυσαρρεσκείας): Πρέπει νὰ με ἀφῇ-
σῃς ν' ἀποφασίσω περὶ εαυτοῦ.

Ροβέρτος (ὀργίλως): Μάλιστα, ἀλλ' ἐνταῦθα ἀποφασίζετε δι' ἐμέ.

Σὶρ Ρογῆρος: Διὰ σέ; Μοὶ φαίνεται ὅτι κάπως παραλλάσσεις τὸ ζήτημα Ροβέρτε. Ἀναμφιβόλως ἐμμέσως ἐν διαφέρεισαι, ἀλλὰ —

Ροβέρτος: Ἐμμέσως! Ἐγὼ νομίζω μᾶλλον ὅτι ἐνδιεφερόμην, διότι προτίθεμαι νὰ συζητήσω τὴν κόρην.

Σὶρ Ρογῆρος (βραδέως): Μέλεις νὰ συζητήσῃς τὴν Λαίδη Φλόραν;

Ροβέρτος: Ὅπωςδήποτε νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα της. Διατί, πά-
τερ, τί συμβαίνει;

Σὶρ Ρογῆρος: Εἶναι δυνατόν νὰ με παρενόησες; Ἐγὼ ὡμί-
λουν ἐν γένει περὶ τῆς ἰδίας μου προθέσεως τοῦ νὰ συζητήσω τὴν Λαίδη Φλόραν.

Ροβέρτος: Θεέ μου! Νὰ συζητήσῃς αὐτήν;

Σὶρ Ρογῆρος (ψυχρῶς): Καὶ διατί ὄχι, παρακαλῶ;

Ροβέρτος: Διότι — διότι — διότι ἐνόμιζον — ὅτι ἐνόουν ἐγὼ νὰ συζητήσω αὐτήν. Οὐδέποτε ἐσκέφθην περὶ ὑμῶν.

Σὶρ Ρογῆρος: Οὕτω φαίνεται, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι δὲν κατανοῶ τὸν λόγον τούτου.

Ροβέρτος: Ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας — καὶ οὐκ ἔστιν ἀδύνατον. Σὺρ Ρογῆρος: Αἱ νεαραὶ κόραι ἀποστρέφονται τὰ παιδιὰ. Ροβέρτε, παιδί μου, συγγνώμη.

Ροβέρτος: Δὲν βλάπτει, πάτερ. Ἀλλὰ βλέπετε, ὅτι εἶναι ζήτημα —

Σὺρ Ρογῆρος: Καὶ εἶναι πολὺ ζωηρὸς ὁ πρὸς ταύτην ἔρωσ σου;

Ροβέρτος: Βλέπετε, ὅτι εἶναι τόσον — δὲν σὰς φαίνεται; (Ὁ σὺρ Ρογῆρος στενάζει). Ἀλλ' ἰδοὺ, ἂν δὲν σὰς πάρῃ ἐκείνη —

Σὺρ Ρογῆρος (δοκιμαστικῶς): Καὶ διατί νὰ μὴ με πάρῃ; Οἱ νέοι ἔχουσι πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς ἑαυτούς.

Ροβέρτος: Τὸ λέγω δηλ. ἐπειδὴ τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς ἐνόμισα ὅτι ἦτο διατεθειμένη ἐμὲ νὰ συζευχθῇ. Ἰδοὺ τὸ ὄλον.

Σὺρ Ρογῆρος: Ἄ, τούναντιόν! Τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς μοὶ ἐγένετο σαφὴς ἐντύπωσις —

Ροβέρτος: Βλέπετε, εἰσθε πατὴρ μου, καὶ πολὺ πιθανόν —

Σὺρ Ρογῆρος: Πολλῷ πιθανώτερον νὰ ἐφάνη φιλόφρων εἰς σέ, διότι εἶσαι υἱός μου.

Σὺρ Ρογῆρος (ἀμφότεροι ἐγείρονται): Ἄκουσόν μου, Ροβέρτε!

Ροβέρτος: καὶ φωνοῦντες: Παρακαλῶ, πάτερ!

(Ὁ ὑπηρέτης εἰσέρχεται. Ἀμφότεροι ἐσπυρμένως λαμβάνουσι τὴν ἰδίαν ἑκάστη θέσιν. Ὁ σὺρ Ρογῆρος βήχει. Ὁ Ροβέρτος συρίζει. Ὁ ὑπηρέτης ἐγχειρίζει σημείωσιν καὶ ἀναχωρεῖ).

Σὺρ Ρογῆρος (ἀναγινώσκων τὴν σημείωσιν): Τί εἶναι αὐτὸ — τί εἶναι αὐτό;

Ροβέρτος (σκυθρωπῶς): Τίποτε λάθος;

Σὺρ Ρογῆρος: Εἶναι ἐκ μέρους τῆς κ. Δάξλων. Γράφει, ἵνα μοὶ εἴπῃ ὡς εἰς ἀρχαῖον φίλον, ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτῆς —

Ροβέρτος: Μάλιστα — λοιπόν; Προχώρησον, πάτερ!

Σὺρ Ρογῆρος: Ἀπεδέξατο πρότασιν γάμου ἐκ μέρους τοῦ Τόμ Μάστερς.

Ροβέρτος (ἀναπνέων): Τὸ διάβολο! Τὸ περίτρυμα ἐκεῖνο!

Σὺρ Ρογῆρος: Τί ἀκαταλόγιστος κόρη.

Ροβέρτος: Νὰ τὸν πάρῃ ἡ ὀργή! Καὶ — ὦ, ἂς μὴ διηλθῶ! Πάτερ, προσεκαλέσατε αὐτὸν εἰς δεῖπνον!

Σὺρ Ρογῆρος: Ροβέρτε, πρέπει νὰ ἤμεθα φιλόφρονες πρὸς αὐτόν. Ροβέρτος (μεταμελλόμενος): Οὕτω φρονῶ. Λέγω ὅμως ἂν ἤθελετε νὰ διηλθῇτε εἰς αὐτὴν θὰ ἐξαπέστελλε πάραυτα τὸν Τόμ Μάστερς.

Σὺρ Ρογῆρος (ἐλαφρῶς μειδιῶν): Νομίζεις ὅτι εἶναι δυνατόν τοῦτο; Κατ' ἐμὲ εἶναι πάρα πολὺ ἀργά. Χιλιάκις θὰ προδύμων, Ροβέρτε, νὰ συνεζεύγνυτο σέ.

Ροβέρτος: Ὅα ἀναγκασθῶμεν λοιπὸν νὰ ἐξακολοθήσωμεν βιοῦντες χωρὶς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην ἀκτίνα — ἔ; πῶς;

Σὺρ Ρογῆρος: Ἀπῆλπισα ἐκ ταύτης.

Ροβέρτος: Σκέφθητε μόνον ὅτι καὶ εἰς ῥῆξιν σχεδὸν ἤλθομεν δι' αὐτήν!

Σὺρ Ρογῆρος: Αὕτη θὰ ἦτο ἡ πρώτη ῥῆξις μας, ὡς κάλεῖς αὐτήν, Ροβέρτε.

Ροβέρτος: Μὲτὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡρξάμεθά πως νὰ ἐρεθίζωμεθα. Ἀπορῶ τί ἐσκέφθη ὁ Σίμμονδς!

Σὺρ Ρογῆρος: Ροβέρτε, πλήρωσον τὸ κύπελλον σου. Ἰπὲρ μακροβιότητος καὶ υγιείας αὐτῆς!

Ροβέρτος: Δὲν εἶναι διόλου ἀξία τούτων, ἀλλ' ἔστω (ἔπινε τὸ ἐπὶ τῇ προπόσει πληρωθὲν κύπελλον).

Σὺρ Ρογῆρος: Ἀλλὰ — ἀλλὰ Ροβέρτε — λαμβάνοντες πάντα ὑπ' ὄψιν — δὲν νομίζεις ὅτι ἡδυνάμεθα νὰ πῶμεν καὶ εἰς υγιείαν τοῦ Μάστερς;

Ροβέρτος: ὦ, παύσατε — πῶς (μειδιᾷ), ὦ, ἐννοῶ! Λοιπὸν, λαμβάνοντες ἴσως τὰ πάντα ὑπ' ὄψιν, ἂς πῶμεν καὶ εἰς υγιείαν τοῦ Μάστερς!

(Ἐξέρχονται ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὰ δωμάτιον τοῦ σφαιριστηρίου, κρατούμενοι ἀπὸ τοῦ βραχίονος).

Ο ΚΥΦΟΣ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ).

Α'.

Ἐγεννήθη ἐξ εὐπόρου οἰκογενείας ἀστὼν ἐν τινι γωνίᾳ τῆς χλοερᾶς Τουραίνης, ἐνθα μετέβαινε κατ' ἔτος ὅπως διέλθῃ τοὺς δύο μῆνας τῶν διακοπῶν, ἀφοῦ ἐφ' ὀλοκλήρον ἔτος διήρχετο τὰς ἡμέρας του, σκυθρωπὸς καὶ σύννους ἐν τινι ἐπαρχιακῷ Λυκείῳ, ὅπου οἱ γονεῖς του ἀποκρύπτοντες τὸ φυσικόν του ἐλάττωμα ἔθετον αὐτόν ὡς ἐσωτερικόν. Ἐπανήρχετο πλησίον τῶν γονέων του μετὰ τῆς ἀφάτου ἐκείνης χαρᾶς παντὸς ἀνθρωπίνου ὄντος, ἐπανευρίσκοντος τὴν πᾶτριον γῆν, ἐν ᾗ συνεδέετο διὰ πολλῶν ἀναμνήσεων.

Τὰ ἐτήσια αὐτοῦ ταξείδια ἦσαν αἱ μόναι στιγμαὶ ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως διότι ἀκαταπαύστως ζῶν μακρὰν τῶν μικρῶν του συμμαθητῶν, ὧν ἡ ἡλικία εἶναι, κατὰ τὸν μυθογράφον, ἀμέριμνος καὶ ἀγνή, συναισθανόμενος δὲ τὸ βῆρος τῶν δοκιμασιῶν τὰς ὁποίας ἡ ζωὴ ἐπεφύλαξεν αὐτῷ, ἐν τῇ πατρικῇ μόνον στέγῃ εὗρισκε παρηγορίαν καὶ ἐν αὐτῇ μόνον ζῶν ἡδύνατα ἀνενοχλήτως νὰ παραδίδηται εἰς πικρὰς ὄνειροπολήσεις.

Ἡμέραν τινὰ — ἦτο τότε δέκα πέντε ἐτῶν — ὁ πατὴρ του κ. Βλατιῆ ἀνέμενε αὐτόν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου· ὁ κυρὸς ἡσθάνθη μεγάλην χαρὰν συνάμα δὲ ἐξεπλάγη μεγάλως, διότι οὐδέποτε οἱ γονεῖς του ἐφρόντιζον τόσον περὶ αὐτοῦ, ὥστε νὰ ὑποδεχθῶσιν αὐτόν ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ, ἀλλὰ δὲν ἤργησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ διασθήματος τούτου.

Ἀφοῦ ὁ πατὴρ του συνεχάρη αὐτῷ ἐπὶ τῷ θριγκῷ αὐτοῦ εἰς τὰς ἐξετάσεις, κατόπιν τῶν ὁποίων ἔλαθεν ὡς βραβεῖα πλείστα χρυσοῦδα βιβλία, τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι τὰς διακοπὰς του δὲν θὰ διήρχετο καὶ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐν μοναξίᾳ. Εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέμενε αὐτόν ἡ μικρὰ τοῦ ἐξαδέλφου Ἑστελλά.

Ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ ταύτῃ ὁ κυρὸς ἐσκέφθη:

— Ἐφοβήθησαν μήπως ἐκπλαγῶ ἔνεκα τοῦ ἀγρίου χαρακτήρος μου καὶ ἐσπύσαν νὰ με προειδοποιήσωσιν! . . . Τέλος πάντων, θὰ ἴδωμεν.

Ἐν τούτοις ὁ μικρὸς κυρὸς δὲν ἦτο διόλου ἡγχαριστήμενος. Ἐμελλε ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ νὰ ἀπαντήσῃ μικρὰν χαυδευμένην κόρην, ἰδιοτρόπον καὶ μαθητὴν, ἣν οἱ γονεῖς του θὰ περιεποιούοντο περισσότερον ἢ τὸ ἴδιον αὐτῶν τέκνον καὶ ἥτις θὰ ἐδείκνυε πρὸς αὐτόν τὴν αὐτὴν περιφρόνησιν ἣν καὶ οἱ συμμαθηταὶ του. Διὰ ταῦτα πάντα, τὰ πράγματα ἐθεώρει οὐχὶ πολὺ ρόδινα.

Ἀλλὰ μόλις ἡ ἡμέρα ἔστη πρὸ τῶν κιγκλίδων τῆς πατρικῆς οἰκίας, ὁ μικρὸς κυρὸς ἤλλαξεν ἰδέαν. Ἡ κ. Βλατιῆ, πλήρης χαρᾶς ἐπὶ τῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, ἐν ᾗ συνήθως ἐπεκράτει ἄκρα ἡσυχία, παρούσῃ τῆς Ἑστελλας, προῦχώρησε πρὸς συνάντησίν του καὶ ὑπεδέχθη αὐτόν με ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Ὅπισθεν αὐτῆς ἵστατο ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη Ἑστελλά, με τὸ ροδύχρουν αὐτῆς πρόσωπον, με τοὺς μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της, ἀναφωνοῦσα γεγωνίᾳ τῇ φωνῇ μετὰ πονηροῦ μειδιήματος.

— Καλὴν ἡμέραν, ἐξάδελφε Ρενέ!

Ἠσπάζθη τὴν ἐξαδέλφην τοῦ ἐγκραδίως, μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἦσαν φίλοι. . .

Ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους μῆνας διήρχοντο τὰς ὥρας τῶν τρέχοντες ἐν τῷ εὐρεῖ λειμῶνι, ὅστις ἐξετείνετο ὀπισθεν τῆς λευκῆς οἰκίας, ἣν οἱ πῆρις χωρικοὶ ἀπεκρίουν συνήθως μέγαρον.

Ἐνίοτε ἐξέρχοντο μετὰ τοῦ κ. ἢ τῆς κ. Βλατιῆ καὶ ἑκαμνὰν ἐκδρομὰς ὑπὸ τὰ δάσκη, ἀνὰ μέσον τῶν σκιερῶν ἀτραπῶν.

Ὁ Ρενέ ἔτρεφεν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του, ἥτις